

USTAWA

z dnia 13 lipca 1990 r.

o rozwiązywaniu stosunku pracy z pracownikami państwowymi mianowanymi w urzędach naczelnych i centralnych organów administracji państwowej oraz terenowych organów administracji rządowej.

Art. 1. 1. W okresie sześciu miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy kierownicy urzędów naczelnych i centralnych organów administracji państwowej oraz terenowych organów administracji rządowej mogą rozwiązywać, za trzy-miesięcznym wypowiedzeniem, stosunek pracy z pracownikami państwowymi mianowanymi w tych urzędach, również z innych ważnych przyczyn niż wymienione w art. 13 ustawy z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214, z 1984 r. Nr 35, poz. 187, z 1988 r. Nr 19, poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24, Nr 34, poz. 178 i 182 oraz z 1990 r. Nr 20, poz. 121).

2. Rozwiązanie stosunku pracy w myśl ust. 1 pociąga za sobą skutki, jakie przepisy prawa wiążą z rozwiązaniem stosunku pracy przez zakład pracy za wypowiedzeniem z powodu likwidacji urzędu.

Art. 2. 1. Od decyzji rozwiązania stosunku pracy, o których mowa w art. 1, urzędnik może, w terminie siedmiu dni, wnieść odwołanie do:

- 1) Prezesa Rady Ministrów, jeżeli decyzję wydał minister lub kierownik urzędu centralnego organu administracji państwowej,
- 2) Ministra-Szefa Urzędu Rady Ministrów, jeżeli decyzję wydał wojewoda,
- 3) właściwego ministra, jeżeli decyzję wydał terenowy organ administracji specjalnej.

2. Od decyzji, o której mowa w ust. 1, urzędnikowi przysługuje skarga do sądu administracyjnego, na zasadach przewidzianych w Kodeksie postępowania administracyjnego.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *W. Jaruzelski*